

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

กองทุนความร่วมมือของระบบนิเวศที่สำคัญ (Critical Ecosystem Partnership Fund - CEPF)

ถูกออกแบบมาเพื่อปกป้องพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงและเสี่ยงต่อการถูกทำลายมากที่สุดในโลก

ซึ่งเป็นที่รู้จักในนาม “พื้นที่สำคัญที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง” (Biodiversity Hotspots)

กองทุนนี้เป็นโครงการร่วมระหว่าง หน่วยงานพัฒนาแห่งฝรั่งเศส (l'Agence Française de Développement - AFD),

องค์กรอนุรักษ์ระหว่างประเทศ (Conservation International - CI), สหภาพยุโรป (EU), มูลนิธิ ฮันส์ วิลส์ดอร์ฟ

(Fondation Hans Wilsdorf), กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก (Global Environment Facility - GEF), รัฐบาลแคนาดา,

รัฐบาลญี่ปุ่น และธนาคารโลก

วัตถุประสงค์พื้นฐานของ CEPF คือการดึงภาคประชาสังคม เช่น กลุ่มชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) สถาบันการศึกษา

และภาคเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง

เพื่อรับประกันความสำเร็จ ความพยายามเหล่านี้ต้องสอดคล้องกับกลยุทธ์ และโครงการที่มีอยู่ของรัฐบาลระดับชาติ

และผู้ที่ให้ทุนด้านการอนุรักษ์อื่นๆ ด้วยเหตุนี้ CEPF จึงส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกลุ่มต่างๆ โดยการรวมศักยภาพเฉพาะด้าน

และลดการทำงานซ้ำซ้อน เพื่อให้เกิดแนวทางการอนุรักษ์ที่ครอบคลุมและประสานงานกัน หนึ่งในวิธีที่ CEPF ดำเนินการคือ

การจัดทำข้อมูลระบบนิเวศ: กลยุทธ์ร่วมกันที่พัฒนาขึ้นโดยการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่น

ซึ่งกำหนดกลยุทธ์การลงทุนระยะห้าปีโดยอาศัยการวิเคราะห์สถานการณ์อย่างละเอียด

เอกสารฉบับนี้แสดงถึงข้อมูลระบบนิเวศของพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอินโด-พม่า ซึ่งครอบคลุมพื้นที่

ที่ไม่ใช่ทะเลทั้งหมดของกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ ไทย และเวียดนาม รวมถึงบางส่วนของจีนตอนใต้

ด้วยระดับความหลากหลายทางชีวภาพของพืช และสัตว์เฉพาะถิ่นที่สูง และถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติที่เหลืออยู่อย่างจำกัด

อินโด-พม่าจึงติดอันดับ 1 ใน 10 พื้นที่สำคัญทางชีวภาพที่ไม่อาจทดแทนได้ และติดอันดับ 5 ในด้านภัยคุกคาม อินโด-พม่า

มีประชากรมากกว่าพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอื่นๆ และระบบนิเวศตามธรรมชาติที่เหลืออยู่ ซึ่งลดลงอย่างมากแล้ว

กำลังเผชิญกับแรงกดดันอย่างรุนแรง และเพิ่มขึ้นจากการสูญเสียถิ่นที่อยู่อาศัย การเสื่อมโทรม การแตกแยก

และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติมากเกินไป

การอัปเดตข้อมูลโปรไฟล์ระบบนิเวศ

ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ปี 2008 CEPF ได้ให้ทุนสนับสนุนแก่กลุ่มภาคประชาสังคม ในพื้นที่ความหลากหลายทางชีวภาพสูง

ของอินโด-พม่า โดยอาศัยข้อมูลระบบนิเวศที่พัฒนาขึ้นในปี 2003 และปรับปรุงเพิ่มเติมในปี 2011 และ ปี 2020

ผ่านการปรึกษาร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างกว้างขวาง การให้ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ และการค้นคว้าจากเอกสารต่างๆ

จนถึงปัจจุบัน มีการมอบทุนไปแล้ว 429 โครงการ ด้วยการสนับสนุนนี้ ผู้รับทุนจาก CEPF ได้: เสริมสร้างการจัดการ

ความหลากหลายทางชีวภาพ ภายในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBAs) มากกว่า 3 ล้านเฮกตาร์ โดยส่งเสริมการจัดการป่าไม้

การประมง และพื้นที่อนุรักษ์โดยชุมชน และพัฒนากลไกการจัดการร่วมกันสำหรับพื้นที่คุ้มครอง;

จัดทำโครงการอนุรักษ์ระยะยาว สำหรับสัตว์ป่าใกล้สูญพันธุ์ 35 ชนิดทั่วโลก ซึ่งช่วยชะลอ

และในบางกรณีก็สามารถพลิกฟื้นการลดลงของประชากรหลักได้;

และมอบผลประโยชน์ด้านความเป็นอยู่ที่ดีอย่างเป็นรูปธรรมแก่ชุมชนท้องถิ่นมากกว่า 250 แห่ง

รวมถึงการปรับปรุงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ความมั่นคงทางอาหาร และการเข้าถึงบริการของระบบนิเวศ

หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปในช่วงห้าปี นับตั้งแต่มีการปรับปรุงข้อมูลระบบนิเวศครั้งล่าสุด ซึ่งรวมถึง: ศักยภาพของภาคประชาสังคม และลักษณะของพื้นที่ทางการเมืองที่ภาคประชาสังคมดำเนินงานอยู่;

ระดับความรุนแรงที่แท้จริงและเชิงเปรียบเทียบของภัยคุกคามต่อความหลากหลายทางชีวภาพ และปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่เป็นตัวขับเคลื่อน; และรูปแบบการลงทุนด้านการอนุรักษ์ โดยผู้บริจาคภาครัฐและเอกชน

ยังมีการพัฒนาที่สำคัญในด้านความรู้ เกี่ยวกับสถานะของความหลากหลายทางชีวภาพที่มีความสำคัญระดับโลก รวมถึงจำนวนชนิดพันธุ์ที่ได้รับการประเมินว่าอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ทั่วโลกในบัญชีแดงของ IUCN เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 70 แม้ว่าอัตราการสูญเสียดังกล่าวจะไม่ลดลงในทุกประเทศ ยกเว้นลาว แต่ก็ยังคงอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับมาตรฐานโลก โดยมีสาเหตุหลักมาจากการตัดไม้เชิงพาณิชย์ในทุกประเทศ ยกเว้นกัมพูชา (ขับเคลื่อนด้วยสินค้าโภคภัณฑ์) และ เมียนมาร์ (เกษตรกรรมแบบย้ายถิ่น) การใช้ทรัพยากรชีวภาพโดยตรง (เช่น การล่าสัตว์และเก็บเกี่ยวพืช การตัดไม้ทำลายป่า การจับปลาและจับสัตว์น้ำ) เป็นหนึ่งในภัยคุกคามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อผลลัพธ์ของการอนุรักษ์ในอินโด-พม่า และเป็นภัยคุกคามที่ส่งผลกระทบ ต่อจำนวนชนิดพันธุ์ที่เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ทั่วโลกมากที่สุดในพื้นที่ดังกล่าว การสูญเสียถิ่นที่อยู่ และการใช้ทรัพยากรเกินควร ดังกล่าวได้สร้างแรงกดดันเพิ่มขึ้นต่อประชากรพืชและสัตว์

ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนทั่วพื้นที่อินโด-พม่า (เช่น อุณหภูมิเฉลี่ยที่สูงขึ้น รูปแบบปริมาณน้ำฝนที่เปลี่ยนแปลงไป ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น สภาพอากาศสุดขั้วที่เกิดขึ้นบ่อยและรุนแรงขึ้น) กำลังทวีความรุนแรงขึ้นต่อแรงกดดันที่มีอยู่แล้ว เช่น การสูญเสียถิ่นที่อยู่ การใช้ทรัพยากรเกินควร และมลภาวะ ก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ทางนิเวศวิทยาที่กำลังทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบอย่างมากต่อความหลากหลายทางชีวภาพ วิถีชีวิต และเสถียรภาพของภูมิภาค การพึ่งพาการเกษตร การประมง และทรัพยากรธรรมชาติอย่างหนักของพื้นที่แห่งนี้ ทำให้มีความเปราะบางต่อผลกระทบจากสภาพภูมิอากาศมากขึ้น ในขณะที่การตัดไม้ทำลายป่า และการเปลี่ยนการใช้ที่ดินอย่างต่อเนื่องบั่นทอนความยืดหยุ่นของระบบนิเวศ และความมั่นคงทางอาหาร แม้ว่าประเทศในพื้นที่ทั้งหมด ได้จัดตั้งกรอบกฎหมาย และนโยบายสำหรับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศแล้ว แต่การบังคับใช้ที่อ่อนแอ การประสานงานที่กระจัดกระจาย และการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพ เข้ากับการวางแผนเศรษฐกิจ และโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เพียงพอ ยังคงจำกัดประสิทธิภาพอยู่

ในขณะเดียวกัน การจัดสรรงบประมาณเพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพก็มีความไม่สม่ำเสมอ แม้ว่ารัฐบาลระดับชาติ จะเพิ่มการลงทุนภายในประเทศ แต่เงินทุนเพื่อการอนุรักษ์ยังคงกระจุกตัวอยู่กับโครงการขนาดใหญ่ของผู้บริจาค และรัฐบาล โดยมีการสนับสนุนโดยตรงแก่องค์กรท้องถิ่นอย่างจำกัด องค์กรภาคประชาสังคม กลุ่มชุมชน และสถาบันวิจัย ยังคงเผชิญกับข้อจำกัดด้านกฎระเบียบ และเงินทุนจากต่างประเทศที่ลดลง ซึ่งจำกัดความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้านธรรมาภิบาล สิทธิ และความรับผิดชอบ อย่างไรก็ตาม องค์กรเหล่านี้ยังคงเป็นศูนย์กลางในการส่งเสริมการอนุรักษ์ที่นำโดยชุมชน การปฏิรูปนโยบาย และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในพื้นที่ชนบท และพื้นที่ของชนพื้นเมือง ที่ความหลากหลายทางชีวภาพ และความยากจนมาบรรจบกัน การเสริมสร้างธรรมาภิบาลที่ครอบคลุม การเงินที่ยั่งยืน และการดำเนินนโยบายบนพื้นฐานของหลักฐานเชิงประจักษ์ จะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบรรลุการอนุรักษ์ที่ยั่งยืน

สุดท้ายนี้ มีหลักฐานเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เกี่ยวกับประสิทธิผล ของแนวทางการอนุรักษ์ต่างๆ ที่ได้รับการทดสอบ

ในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ นับตั้งแต่การเกิดขึ้นของขบวนการอนุรักษ์สมัยใหม่ในช่วงต้นทศวรรษ 1990

แนวทางหลายอย่างแสดงให้เห็นแล้วว่า มีผลดีต่อความหลากหลายทางชีวภาพ

และคุณภาพชีวิตของมนุษย์ในบริบทท้องถิ่นเฉพาะ และมีเรื่องราวความสำเร็จเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

โดยที่การลดลงของถิ่นที่อยู่หรือประชากรของสายพันธุ์ต่างๆ ถูกหยุดยั้ง อย่างไรก็ตาม
สิ่งเหล่านี้ยังคงมีจำกัดเมื่อเทียบกับขนาดของภัยคุกคามต่อความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ

จากสถานการณ์ ที่เปลี่ยนแปลงไป จึงมีความจำเป็นต้องปรับปรุงข้อมูลภาพรวมระบบนิเวศและกลยุทธ์การลงทุน
เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการลงทุนในระยะต่อไปของกองทุน CEPF ในพื้นที่สำคัญทางนิเวศวิทยา ตั้งแต่ปี 2026 ถึง 2030
โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างแพลตฟอร์มที่กว้างขวาง
ซึ่งผู้ให้ทุนที่สนใจสนับสนุนความพยายามในการอนุรักษ์ที่นำโดยภาคประชาสังคม
สามารถร่วมกันกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ที่ตอบสนองต่อลำดับความสำคัญสูงสุด ใช้ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นใหม่
และสอดคล้องกับการลงทุนที่มีอยู่แล้วของรัฐบาลและผู้ให้ทุนรายอื่นๆ

การปรับปรุงข้อมูลระบบนิเวศดำเนินการผ่านกระบวนการปรึกษาหารือที่ประสานงานโดย WWF ระหว่างเดือนมีนาคมถึงตุลาคม
2025 โดยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมากกว่า 350 คนเข้าร่วมกระบวนการปรับปรุง ผ่านข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน
ในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการปรึกษาหารือระดับประเทศ ที่ประสานงานโดยสำนักงาน WWF
ในแต่ละประเทศที่เป็นพื้นที่อินโด-พม่า และการประชุมเชิงปฏิบัติการประเมินผลขั้นสุดท้ายที่จัดโดย IUCN
ในฐานะที่ดำเนินการระดับภูมิภาค (RIT) ของ CEPF สำหรับพื้นที่อินโด-พม่า ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเทพฯ ในเดือนกรกฎาคม 2025
การปรับปรุงข้อมูลระบบนิเวศ ยังได้รับประโยชน์ จากคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษา
ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการออกแบบ ดำเนินการ และจัดหาเงินทุนสำหรับโครงการ
และโปรแกรมอนุรักษ์ในพื้นที่อินโด-พม่า

จุดเด่นเฉพาะของCEPF

รายงานรายละเอียดระบบนิเวศนำเสนอภาพรวมของพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอินโด-พม่า ในแง่ของความสำเร็จ
ต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ตลอดจนบริบททางเศรษฐกิจ สังคม นโยบาย และภาคประชาสังคม
การประเมินการลงทุนด้านการอนุรักษ์ในช่วงที่ผ่านมา และผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ช่วยเสริมการวิเคราะห์สถานการณ์ให้สมบูรณ์ รายงานรายละเอียดระบบนิเวศ
กำหนดผลลัพธ์การอนุรักษ์ที่สามารถวัดได้หลายประการ ในระดับชนิดพันธุ์ พื้นที่ และเส้นทางเชื่อมต่อ
และประเมินภัยคุกคามโดยตรงที่สำคัญต่อความหลากหลายทางชีวภาพ ตลอดจนสาเหตุและปัจจัยที่เอื้ออำนวย

จากนั้น โพรไฟล์ระบบนิเวศ จะอธิบายถึงกลยุทธ์การลงทุนโดยรวม สำหรับผู้ให้ทุนที่สนใจสนับสนุนความพยายาม
ในการอนุรักษ์ ที่นำโดยภาคประชาสังคม กลยุทธ์นี้รวมถึงช่องทางเฉพาะสำหรับ CEPF ซึ่งการลงทุนของ CEPF
สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงสุด โดยหลักแล้ว ช่องทางเฉพาะสำหรับ CEPF

คือการแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการตอบสนองต่อประเด็นปัญหาการอนุรักษ์ที่สำคัญ ที่เผชิญอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ (เช่น
การล่าสัตว์และการตัดไม้ การสร้างเขื่อนและการจัดการน้ำ การขยายพื้นที่เกษตรกรรม การประมง
และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ) ซึ่งใช้ประโยชน์จากศักยภาพของภาคประชาสังคม และสามารถขยายผลได้
ผ่านการทำซ้ำโดยภาคประชาสังคม หรือภาคเอกชน หรือการบูรณาการเข้ากับโครงการของรัฐบาล

โครงการ CEPF สร้างขึ้นจากประสบการณ์จากการลงทุนสามช่วง (ปี 2008-2013, 2013-2020 และ 2020-2025)
โดยมุ่งเน้นที่แนวทางที่พิสูจน์แล้วว่าประสบความสำเร็จ พัฒนาจากโครงการนำร่องไปสู่การดำเนินงานระยะยาว
และบูรณาการผลลัพธ์เข้ากับนโยบายสาธารณะ และการปฏิบัติของภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น
เนื่องจากตระหนักว่าการลงทุนของ CEPF

ไม่สามารถตอบสนองต่อประเด็นปัญหาการอนุรักษ์ทั้งหมดในพื้นที่สำคัญได้อย่างแท้จริง โครงการ CEPF จึงมุ่งเน้นไปที่การดำเนินการที่องค์กรภาคประชาสังคม สามารถเพิ่มคุณค่าได้มากที่สุด และแก้ไขช่องว่าง ในภาพรวมของการให้ทุนสนับสนุนด้านการอนุรักษ์จากผู้บริจาค

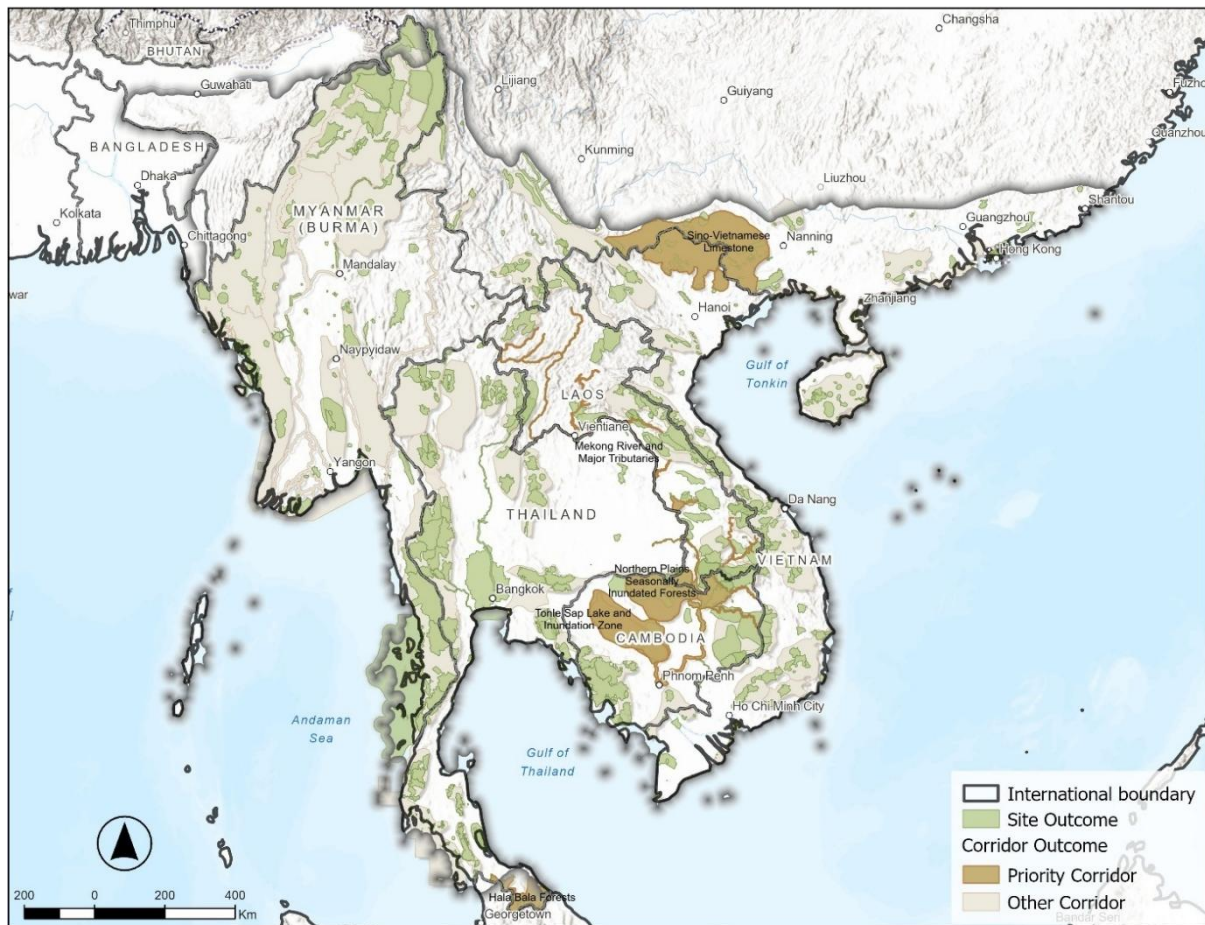
กลยุทธ์การลงทุนร่วมกันนี้มีความมุ่งมั่นสูง และแสดงให้เห็นถึงขนาดของความท้าทาย ด้านการอนุรักษ์ที่ยังคงเผชิญอยู่ ในพื้นที่สำคัญทางนิเวศวิทยาอินโด-พม่า จำนวน ทรัพยากรที่จำเป็นในการสนับสนุนการทำงาน ภายใต้ทุกส่วนของกลยุทธ์นี้ อย่างเพียงพอในอีกห้าปีข้างหน้า มีจำนวนมากกว่าทรัพยากรที่ผู้ให้ทุนรายใดรายหนึ่งสามารถลงทุนเพื่อภาคประชาสังคมได้ ด้วยเหตุนี้ การดำเนินงานตามกลยุทธ์ร่วมกันนี้จะได้รับการประสานงาน ผ่านการประชุมอย่างสม่ำเสมอระหว่าง CEPF และผู้ให้ทุนรายอื่นๆ ภายใต้การดูแลของกลุ่มความร่วมมือผู้ให้ทุนกลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง ในขณะที่ผู้ให้ทุนรายอื่นๆ ตัดสินใจเกี่ยวกับการลงทุนในภูมิภาค และพัฒนาโครงการให้ทุนของตน CEPF จะปรับกลยุทธ์การลงทุนของตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน แก้ไขช่องว่าง และใช้ประโยชน์จากโอกาสในการทำงานร่วมกัน การประสานงาน และการขยายผล

ลำดับความสำคัญทางชีวภาพสำหรับการลงทุน

ผลลัพธ์ด้านการอนุรักษ์เป็นพื้นฐานทางชีววิทยาสำหรับการลงทุนของ CEPF ในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอินโด-พม่า: ชุดของชนิดพันธุ์ สถานที่ และแนวเชื่อมต่อที่สามารถวัดปริมาณได้ ซึ่งต้องได้รับการอนุรักษ์ เพื่อยับยั้งการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพทั่วโลก ผลลัพธ์ด้านการอนุรักษ์สำหรับอินโด-พม่าได้รับการกำหนดขึ้น ในระหว่างการจัดทำข้อมูลระบบนิเวศฉบับดั้งเดิม และได้รับการปรับปรุงในปี 2011 และ 2020 ในการปรับปรุงครั้งล่าสุด ผลลัพธ์ด้านการอนุรักษ์ได้รับการแก้ไขอีกครั้ง เพื่อสะท้อนข้อมูลใหม่เกี่ยวกับสถานะของชนิดพันธุ์ สถานที่ และแนวเชื่อมต่อ เพื่อให้การลงทุนของ CEPF และผู้ให้ทุนรายอื่น ๆ สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ด้านการอนุรักษ์ จึงได้รับการจัดลำดับความสำคัญ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน รวมถึงความเร่งด่วนของการดำเนินการอนุรักษ์ และโอกาสในการเสริมสร้างความพยายามในการอนุรักษ์ที่มีอยู่

จำนวนชนิดพันธุ์ที่ได้รับการระบุเพิ่มขึ้นจาก 1,298 ชนิดในปี 2020 เป็น 2,202 ชนิดในปี 2025 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง จำนวนชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคามในระดับโลก ที่ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการในบัญชีแดงของ IUCN ที่เพิ่มขึ้น การเพิ่มขึ้นมากที่สุด อยู่ในกลุ่มพืช ซึ่งจำนวนชนิดพันธุ์ที่ถูกคุกคามในระดับโลกเพิ่มขึ้น มากกว่าสองเท่า นอกจากนี้ ปลา สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก และสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง ก็มีการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นกัน จำนวนพื้นที่ ที่ได้รับการระบุยังคงไม่เปลี่ยนแปลงที่ 555 แห่ง แม้ว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะเสนอ พื้นที่ที่อาจเป็นไปได้ 37 แห่ง และการเปลี่ยนแปลงขอบเขต 59 แห่ง ซึ่งเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการปรับปรุงเครือข่ายพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBA) ในอินโด-พม่า

เส้นทางสำคัญสำหรับการลงทุนของ CEPF ในพื้นที่ความขัดแย้งอินโด-พม่า

หมายเหตุ: ในแผนที่นี้ไม่ได้แสดงภูมิประเทศหินปูนคาร์สต์ของเมียนมาร์ ซึ่งเป็นเครือข่ายของแหล่งโบราณสถานขนาดเล็กที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ เนื่องจากแหล่งโบราณสถานเหล่านี้มีขนาดเล็กเกินกว่าจะปรากฏบนแผนที่ในระดับนี้

รายชื่อผลลัพธ์ของระเบียบระบบนิเวศยังคงไม่เปลี่ยนแปลงที่ 65 รายการ ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBA) จำนวน 416 แห่ง (คิดเป็น 75 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมด) มีการจัดลำดับความสำคัญของผลลัพธ์ระเบียบระบบนิเวศ 5 รายการสำหรับการลงทุนด้านการอนุรักษ์ ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBA) จำนวน 73 แห่ง (ผลลัพธ์ของพื้นที่) โดยทั้งหมดได้รับการคัดเลือกโดยอัตโนมัติให้เป็นพื้นที่สำคัญลำดับต้นๆ นอกจากระเบียบระบบนิเวศทั้ง 5 รายการแล้วยังมีการระบุเครือข่ายพื้นที่สำคัญทางชีวภาพหินปูนคาร์สต์จำนวน 24 แห่งในเมียนมาร์ว่าเป็นพื้นที่สำคัญทางภูมิศาสตร์สำหรับการลงทุน ระเบียบระบบนิเวศทั้ง 5 รายการนี้

และเครือข่ายพื้นที่สำคัญทางชีวภาพหินปูนคาร์สต์ครอบคลุมพื้นที่รวมกัน 119,269 เฮกตาร์ เทียบเท่ากับ 5

เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมดของแหล่งความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งเป็นพื้นที่ใกล้เคียง

กับพื้นที่สำคัญทางภูมิศาสตร์ในรายงานระบบนิเวศปี 2020 การเปลี่ยนแปลงหลักจากรายงานระบบนิเวศปี 2020 คือ แม่น้ำชินดวินถูกตัดออกจากรายชื่อระเบียบระบบนิเวศสำคัญ เนื่องจากสถานการณ์ด้านความมั่นคงที่ไม่เอื้ออำนวยในพื้นที่พื้นที่ดังกล่าวถูกแทนที่ด้วยแนวป่าละเมาะ ซึ่งประกอบด้วย ป่าดิบชื้นทั้งในที่ราบและบนภูเขาที่กว้างขวางและต่อเนื่องกัน รวมถึง ประชากรสัตว์ป่าที่อยู่ในภาวะใกล้สูญพันธุ์อย่างยิ่งและใกล้สูญพันธุ์จำนวนมาก การเพิ่มแนวป่านี้

ได้เพิ่มโอกาสในการให้ การสนับสนุนจาก CEPF แก่กลุ่มภาคประชาสังคมในประเทศไทย

ในแง่ของลำดับความสำคัญทางอนุกรมวิธาน (Taxonomy) สำหรับการลงทุน สัตว์ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลกจำนวน 239 ชนิดได้รับการคัดเลือกให้เป็นชนิดพันธุ์ที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 11 ของชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลก ในพื้นที่สำคัญแห่งนี้ ประกอบด้วย สัตว์เลื้อยคลาน 99 ชนิด ปลา 68 ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม 37 ชนิด และนก 35 ชนิด นอกจากนี้ สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก พืช และสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลก จะได้รับการพิจารณาให้ดำเนินการอนุรักษ์เฉพาะชนิดในกรณีพิเศษด้วย ชนิดพันธุ์ที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ ได้แก่ เต่า 31 ชนิด (รวมถึง 8 ชนิดที่เป็นถิ่นกำเนิดเฉพาะ ในพื้นที่สำคัญ) ลิง 15 ชนิด (12 ชนิดเป็นถิ่นกำเนิดเฉพาะ) และสัตว์กบ 12 ชนิด (6 ชนิดเป็นถิ่นกำเนิดเฉพาะ) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงภัยคุกคามสูงต่อกลุ่มสัตว์เหล่านี้จากการใช้ประโยชน์เกินควร ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากความต้องการจากการค้าสัตว์ป่าผิดกฎหมาย

ลำดับความสำคัญเชิงประเด็นสำหรับการลงทุน

ลำดับความสำคัญเชิงประเด็นสำหรับการลงทุนด้านการอนุรักษ์ในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพได้รับการกำหนดขึ้นผ่านกระบวนการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างกว้างขวาง โดยอิงจากการวิเคราะห์ภัยคุกคามหลักต่อความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่สำคัญ และสาเหตุที่แท้จริงของภัยคุกคามเหล่านั้น ลำดับความสำคัญโดยรวมของภัยคุกคามไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก จากที่ได้จากการปรึกษากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระหว่างการประชุมข้อมูลระบบนิเวศในปี 2020 การล่าสัตว์และการตัดไม้ถือเป็นภัยคุกคามที่แพร่หลายที่สุดต่อทั้งชนิดพันธุ์และผลลัพธ์การอนุรักษ์ในระดับพื้นที่ทั่วทั้งพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ โดยมีแรงกดดันที่สำคัญเพิ่มเติมจากเชื้อและการจัดการน้ำ การขยายพื้นที่เกษตรกรรม และการประมง แม้ว่าความรุนแรงของภัยคุกคามจะแตกต่างกันไปตามระบบนิเวศและประเทศ แต่รูปแบบโดยรวมเน้นย้ำถึงการใช้ทรัพยากรชีวภาพที่เพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงถิ่นที่อยู่ และผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศ ว่าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพทั่วทั้งภูมิภาค

เพื่อตอบสนองต่อภัยคุกคามเหล่านี้และภัยคุกคามอื่นๆ รวมถึงเริ่มแก้ไขสาเหตุรากฐานบางประการ กลยุทธ์การลงทุนระยะห้าปี จึงได้รับการปรับปรุง จากทิศทางเชิงกลยุทธ์ 13 ประการในกลยุทธ์โดยรวมที่ระบุไว้ มี 6 ทิศทางที่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญ เป็นช่องทางการลงทุนเฉพาะด้าน โดยพิจารณาจากข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและการปรึกษาหารือ กับคณะกรรมการที่ปรึกษาของ CEPF และเป็นหัวข้อหลักสำหรับการลงทุนของ CEPF ในพื้นที่อินโด-พม่าสำหรับปี 2026–2030 ทิศทางเชิงกลยุทธ์ทั้ง 6 นี้ ครอบคลุม 22 จาก 51 ลำดับความสำคัญด้านการลงทุนที่ระบุไว้ในกลยุทธ์โดยรวม โดยมุ่งเน้นไปที่ประเด็นที่ใช้ประโยชน์จากจุดแข็งเฉพาะของกองทุน และมีส่วนร่วมโดยตรงต่อเป้าหมายระดับโลกของกองทุน ทิศทางเชิงกลยุทธ์ทั้ง 6 ที่ประกอบเป็นช่องทางการลงทุนเฉพาะด้านของ CEPF มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทิศทางเชิงกลยุทธ์และลำดับความสำคัญของการลงทุนในอินโด-พม่า

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
องค์ประกอบที่ 1: การอนุรักษ์พันธุ์ที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ	

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
1. ปกป้องพันธุ์สัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ระดับโลกที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ โดยการลดภัยคุกคามที่สำคัญและฟื้นฟูประชากรในธรรมชาติ [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	1.1 ดำเนินการอนุรักษ์ในระยะยาว และติดตามตรวจสอบอย่างเป็นระบบอย่างต่อเนื่องสำหรับประชากรหลักของชนิดพันธุ์ที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ
	1.2 ฟื้นฟูประชากรป่าของชนิดพันธุ์ที่มีความสำคัญ ให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืนตามแนวทางสากล
	1.3 วิจัย และทดลองกลไกการจัดหาเงินทุนที่สร้างสรรค์ และยั่งยืน เพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ชนิดพันธุ์ในระยะยาว
	1.4 สนับสนุนผู้ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนอนุรักษ์ชนิดพันธุ์ในระดับชุมชน เพื่อดำเนินการตามแผนงานที่กำหนดไว้ในระดับท้องถิ่นสำหรับพันธุ์พืชที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ
	1.5 ปรับปรุงความรู้เกี่ยวกับชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์และชนิดพันธุ์เป้าหมายในระดับโลก รวมถึง ผ่านการวิจัยเชิงปฏิบัติการของชุมชน ความรู้ทางนิเวศวิทยาแบบดั้งเดิม (Traditional Ecological Knowledge - TEK) และวิทยาศาสตร์ภาคประชาชน ซึ่งจำเป็นต้องมีข้อมูลที่ได้รับการปรับปรุงอย่างมาก เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผน และดำเนินการอนุรักษ์เชิงกลยุทธ์
2. ลดความเสี่ยงด้านสุขภาพ และการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ โดยการแก้ไข ปัญหาการค้าสัตว์ป่า ผิดกฎหมาย การบริโภคที่ไม่ยั่งยืน และความเสี่ยงจากการแพร่กระจายของโรคที่จุดเชื่อมต่อ ระหว่างสัตว์ป่า ปศุสัตว์ และมนุษย์ ภายใต้กรอบแนวคิดสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health) [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	2.1 สนับสนุนหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ในการเปิดโปงเครือข่ายการค้าสัตว์ป่า โดยส่งเสริมการประยุกต์ใช้แนวปฏิบัติที่ดีที่สุด ระดับโลกในการสืบสวน การรวบรวมข้อมูล และการใช้แหล่งข่าว
	2.2 ส่งเสริมการประสานงานระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ปศุสัตว์ สุขภาพมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม เพื่อแก้ไขปัญหาการค้าสัตว์ป่าผิดกฎหมาย และความเสี่ยงจากโรคที่เกี่ยวข้องผ่านกลยุทธ์ One Health แบบบูรณาการ
	2.3 ร่วมมือกับบริษัทเอกชนและรัฐวิสาหกิจ โดยเน้นเป็นพิเศษ ที่สื่อสังคมออนไลน์ และแพลตฟอร์มออนไลน์ เพื่อลดความเสี่ยงที่แพลตฟอร์มเหล่านั้น จะถูกนำไปใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการค้าสัตว์ป่าผิดกฎหมาย
	2.4 สนับสนุนการรณรงค์ที่ตรงเป้าหมาย และอิงหลักฐาน เพื่อลดความต้องการผลิตภัณฑ์สัตว์ป่าผิดกฎหมาย สร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงด้านสุขภาพ และการอนุรักษ์ และกระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจจับ และรายงานอาชญากรรมเกี่ยวกับสัตว์ป่า

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
	2.5 สนับสนุนการวิจัย และการดำเนินการเพื่อทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาความเชื่อมโยงระหว่างการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม และการเกิดโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน โดยเป็นส่วนหนึ่งของแนวทาง One Health ที่บูรณาการอย่างเป็นระบบ
องค์ประกอบที่ 2: การคุ้มครองและการดูแลรักษาสถานที่สำคัญลำดับต้นๆ	
3. เสริมสร้างประสิทธิผลในการบริหารจัดการ พื้นที่คุ้มครองและอนุรักษ์ (PCAs) และส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคม ชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่น (IPLCs) ในการบริหารจัดการ และการกำกับดูแล เพื่อปรับปรุงการอนุรักษ์ในพื้นที่เป้าหมาย [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	3.1 ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของชนพื้นเมือง และองค์กรภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการกำกับดูแลพื้นที่อนุรักษ์ และเสริมสร้างสิทธิและโอกาสขององค์กรเหล่านี้ในการจัดการทรัพยากรในวงกว้าง 3.2 เสริมสร้างประสิทธิผลของ PCA ผ่านการนำมาตราฐานสากลมาใช้ และการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่ได้รับการรับรอง 3.3 เสริมสร้างศักยภาพให้ IPLC เป็นผู้นำและสนับสนุน OECM อย่างยั่งยืนผ่านกระบวนการท้องถิ่นที่แท้จริง 3.4 ปรับปรุงเครือข่าย KBA โดยนำมาตราฐานและแนวทางปฏิบัติสากลล่าสุดของ IUCN มาใช้กับ KBA ที่มีอยู่และ KBA ใหม่ที่อาจเกิดขึ้น
4. สนับสนุนแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน และโอกาสในการดำรงชีวิต ที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และเป็นประโยชน์ต่อชนพื้นเมืองในพื้นที่เป้าหมาย	4.1 ส่งเสริมโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ยั่งยืน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างการพัฒนาคุณภาพชีวิต และเศรษฐกิจสังคมกับการอนุรักษ์ในพื้นที่เป้าหมาย และจัดทำเอกสารและแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดและบทเรียนที่ได้รับ 4.2 พัฒนาและเสริมสร้างแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ 4.3 ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนที่สอดคล้องกับการอนุรักษ์ และโครงการสร้างรายได้ในพื้นที่เป้าหมาย และสนับสนุนให้ภาคเอกชนนำไปใช้ และส่งเสริมแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดที่ ช่วยเสริมสร้างสุขภาพของระบบนิเวศ และความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
	4.4 บูรณาการการติดตามตรวจสอบมลภาวะสิ่งแวดล้อมและความเสี่ยงต่อสุขภาพโดยชุมชน เข้ากับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพผ่านแนวคิดสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health) 4.5 ส่งเสริมการนำแนวทางการทำการเกษตรที่ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อความหลากหลายทางชีวภาพมาใช้ ซึ่งรวมถึงการลดการใช้ยาฆ่าแมลงและปุ๋ยเคมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณใกล้เคียงพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ และแหล่งน้ำ
5. สร้างฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้นสำหรับการอนุรักษ์ โดยผ่านการวิจัยในพื้นที่เพื่อประเมินปัจจัยทางนิเวศวิทยาและเศรษฐกิจสังคม	5.1 สนับสนุนการวิจัยเกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ ระบบนิเวศและบริการของระบบนิเวศในพื้นที่เป้าหมาย รวมถึงบริบททางเศรษฐกิจและสังคม การประเมินค่า กระบวนการ และการติดตามตรวจสอบเชิงนวัตกรรม 5.2 สังเคราะห์ความรู้ที่มีอยู่ ประสานงานกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อประเมินความต้องการข้อมูล และบูรณาการข้อมูลเพื่อระบุและจัดลำดับความสำคัญของช่องว่างความรู้ที่สำคัญ 5.3 แปลผลการค้นทางวิทยาศาสตร์ให้อยู่ในรูปแบบที่เข้าใจง่าย กำหนดข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย โดยอิงตามหลักฐานเชิงประจักษ์ ผนวกความรู้ใหม่ ๆ เข้ากับแผนการจัดการพื้นที่ และเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการนำความรู้ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
องค์ประกอบที่ 3: การเสริมสร้างความเชื่อมโยงและความยืดหยุ่นทางนิเวศวิทยา	
6. ดำเนินการตามแนวทางที่ปรับขนาดได้สำหรับการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพ บริการของระบบนิเวศและแนวทางแก้ไขปัญหาดโดยอาศัยธรรมชาติ (NbS) เข้ากับการวางแผนการพัฒนาในพื้นที่สำคัญ [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	6.1 ประเมินนโยบายการพัฒนา และผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพและบริการของระบบนิเวศ และส่งเสริมสถานการณ์ทางเลือกแนวทางธรรมชาติเพื่อการแก้ปัญหา (NbS) และมาตรการบรรเทาผลกระทบ 6.2 ดำเนินการและขยายผลความพยายามในการฟื้นฟูระบบนิเวศ รวมถึงโครงการสาธิตเพื่อสร้างแบบจำลองที่สามารถทำซ้ำได้และเป็นข้อมูลสำหรับการประยุกต์ใช้ในวงกว้าง 6.3 ประสานงานกับสื่อมวลชนเพื่อเพิ่มความตระหนักรู้ให้ข้อมูลแก่การอภิปรายสาธารณะ และมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพเข้ากับการวางแผนพัฒนา

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
7. ลดผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน และการขนส่ง เกษตรกรรมเชิงอุตสาหกรรมและการทำเหมืองแร่ ภายในพื้นที่เป้าหมายให้เหลือน้อยที่สุด	7.1 เสริมสร้างความมั่นคงในการถือครองที่ดิน และอำนาจในการตัดสินใจของกลุ่มชนพื้นเมืองที่ถูกคุกคามจาก การพัฒนาขนาดใหญ่
	7.2 ปรับปรุงสถานะทางกฎหมายของพื้นที่สำคัญที่ยังไม่ได้รับการคุ้มครองซึ่งถูกคุกคามจากการพัฒนาขนาดใหญ่
	7.3 ร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อให้มั่นใจว่าโครงการขนาดใหญ่ได้รับการพัฒนาและดำเนินการอย่างมีความรับผิดชอบ และสอดคล้องกับมาตรฐานการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและสังคม
	7.4 สนับสนุนการวางแผนแบบบูรณาการที่สร้างสมดุลระหว่างความต้องการน้ำ อาหาร และพลังงานกับการอนุรักษ์ โดยใช้รูปแบบต่างๆ เช่น การจัดการลุ่มน้ำร่วมกัน และเกษตรกรรมยั่งยืน เพื่อลดแรงกดดันต่อความหลากหลายทางชีวภาพ
	7.5 สนับสนุนการวิจัย และการติดตามผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และสังคมของการพัฒนาขนาดใหญ่ ในพื้นที่สำคัญลำดับต้นๆ
	7.6 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างองค์กรภาคประชาสังคม และภาครัฐ เพื่อเพิ่มอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายและริเริ่มโครงการร่วมกัน
8. ส่งเสริมและพัฒนาแนวทางการเกษตรกรรมยั่งยืนและรูปแบบการจัดการภูมิทัศน์ที่ยั่งยืน ซึ่งช่วยรักษาระบบนิเวศที่เชื่อมโยงกันอย่างสมบูรณ์ในพื้นที่สำคัญ	8.1 ปรับปรุงแนวทางการทำการเกษตร และเสริมสร้างศักยภาพของเกษตรกร และเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรเพื่อการผลิตที่เป็นมิตรต่อความหลากหลายทางชีวภาพ
	8.2 รูปแบบนาร่อง และขยายผลสำหรับการผลิตที่เป็นมิตรต่อความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงการรับรองและการติดฉลากสิ่งแวดล้อม
	8.3 สนับสนุนนโยบายที่บูรณาการข้อพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อม จัดตั้งระบบให้รางวัลทางการเงินสำหรับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน และสนับสนุนการเชื่อมโยงตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
	8.4 ส่งเสริมความร่วมมือข้ามภาคส่วน และระดับภูมิภาคเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของกลุ่มชนพื้นเมือง และส่งเสริมการเกษตรที่ยั่งยืน
องค์ประกอบที่ 4: การสร้างกลุ่มผู้สนับสนุนการอนุรักษ์	

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
9. สนับสนุนการจัดตั้ง การเสริมสร้างศักยภาพ และการพัฒนาองค์กร ภาคประชาสังคมเพื่อทำงาน ด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ชุมชน และความเป็นอยู่ที่ดี ในระดับภูมิภาค ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น และระดับรากหญ้า [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	9.1 สนับสนุนกลไกการสร้างเครือข่าย และการแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงความร่วมมือแบบให้คำปรึกษาระหว่างองค์กรภาคประชาสังคมที่จัดตั้งขึ้นแล้วกับ กลุ่มใหม่หรือกลุ่มที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งจะช่วยให้ภาคประชาสังคม สามารถตอบสนองต่อภัยคุกคามที่สำคัญและภัยคุกคามที่เกิดขึ้นใหม่ได้อย่างเป็นรูปธรรม
	9.2 ให้การสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพด้านองค์กร และด้านเทคนิคขององค์กรภาคประชาสังคม รวมถึงโครงการเสริมสร้างศักยภาพ ที่ปรับให้เหมาะสมสำหรับองค์กรที่เพิ่งก่อตั้งใหม่
	9.3 จัดตั้งกลไกเพื่อเชื่อมโยงความเชี่ยวชาญทางเทคนิค ไม่ว่าจะเป็นแบบอาสาสมัคร การแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน หรือแบบมีค่าตอบแทน กับความต้องการด้านการพัฒนาศักยภาพขององค์กรภาคประชาสังคม และกลุ่มชนพื้นเมืองในชุมชน
	9.4 ให้การสนับสนุนด้านการเริ่มต้นธุรกิจ และการจัดหาเงินทุนที่ยืดหยุ่น (เช่น เงินช่วยเหลือขนาดเล็ก เงินทุนเริ่มต้น) แก่องค์กรระดับรากหญ้า และองค์กรที่นำโดยชนพื้นเมือง และชาวพื้นเมืองที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ เพื่อช่วยให้องค์กรเหล่านั้นจัดตั้งระบบการกำกับดูแล ดำเนินโครงการนำร่อง และสร้างความน่าเชื่อถือ
10. ดำเนินการให้ความรู้ ฝึกอบรม และสร้างความตระหนักรู้แบบเจาะจง เพื่อเสริมสร้างศักยภาพ และการสนับสนุนการอนุรักษ์ ความหลากหลายทางชีวภาพ ในทุกภาคส่วนของสังคม	10.1 ลงทุนด้านการศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนาภาวะผู้นำ ของผู้นำด้านการอนุรักษ์ ในอนาคตและบุคคลสำคัญ
	10.2 ศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้ง ศูนย์ ศึกษาภาคสนามด้านการอนุรักษ์อินโด- พม่า
	10.3 สร้างความตระหนักรู้ด้านการอนุรักษ์ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผ่านการศึกษา และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์
	10.4 ดำเนินการฝึกอบรม และสร้างความตระหนักรู้ที่ตรงเป้าหมาย สำหรับผู้มีอำนาจตัดสินใจในภาครัฐ และภาคเอกชนเกี่ยวกับการ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงผลกระทบของนโยบาย และโครงการพัฒนาต่อระบบนิเวศ

ทิศทางเชิงกลยุทธ์	ลำดับความสำคัญของการลงทุน
องค์ประกอบที่ 5: การลงทุนเพื่อการอนุรักษ์ด้านการประสานงานและติดตาม	
11. ประเมินผลกระทบของการลงทุนด้านการอนุรักษ์ต่อความหลากหลายทางชีวภาพและคุณภาพชีวิตของมนุษย์ผ่านการติดตามอย่างเป็นระบบ โปร่งใส และครอบคลุม โดยเน้นการเรียนรู้ ความรับผิดชอบ และการบริหารจัดการแบบปรับตัวได้	11.1 ใช้มาตรฐาน และระบบทั่วไปในการติดตามผลกระทบ และประสิทธิผลของการดำเนินการอนุรักษ์
	11.2 พัฒนามาตรฐานและระบบร่วมกันสำหรับการติดตามผลกระทบของนโยบาย แผน และโครงการพัฒนาในหลากหลายระดับ
	11.3 เสริมสร้างศักยภาพด้านการติดตาม และวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม และกลุ่มชนพื้นเมือง และส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน
	11.4 ตรวจสอบให้แน่ใจว่าผลการติดตามตรวจสอบ รวมถึงตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางชีวภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ นำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการกำหนดนโยบายระดับชาติ และการจัดการเชิงปรับตัวในระดับท้องถิ่น
12. สนับสนุนกลไกการประสานงานในระดับชาติและระดับท้องถิ่น เพื่อให้มั่นใจว่าการลงทุนด้านการอนุรักษ์มีความสอดคล้อง มีประสิทธิภาพ และตอบสนองต่อความต้องการ และโอกาสตามพื้นที่และชนิดพันธุ์	12.1 สนับสนุนการจัดตั้ง และเสริมสร้างความเข้มแข็งของแพลตฟอร์มการประสานงานด้านการอนุรักษ์ในระดับท้องถิ่น เพื่อเพิ่มพูนความร่วมมือ การเข้าถึงแหล่งทุน และอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบาย
	12.2 ส่งเสริมการวางแผน และการดำเนินงานร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนร่วมด้านการอนุรักษ์หลายฝ่ายที่ทำงานในพื้นที่หรือภูมิภาคเดียวกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อน เพิ่มผลกระทบ และส่งเสริมการทำงานร่วมกัน
	12.3 สนับสนุนกรอบการติดตามแบบมีส่วนร่วมและการจัดการแบบปรับตัวได้ ซึ่งช่วยให้เกิดการตัดสินใจ และการเรียนรู้ที่ประสานงานกันในระดับพื้นที่หรือเส้นทางเชื่อมต่อ
13. จัดให้มีภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ และการประสานงานที่มีประสิทธิภาพในการลงทุนด้านการอนุรักษ์ผ่านทีมดำเนินการระดับภูมิภาค (RIT) [จุดเด่นเฉพาะของCEPF]	13.1 สร้างเครือข่ายความร่วมมือที่กว้างขวางขององค์กรภาคประชาสังคม (CSOs) ที่ทำงานข้ามขอบเขตสถาบันและการเมือง เพื่อบรรลุเป้าหมายการอนุรักษ์ร่วมกันตามที่ระบุไว้ในรายละเอียดของระบบนิเวศ

ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 1: ปกป้องชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ระดับโลกที่มีความสำคัญลำดับต้นๆ

โดยการลดภัยคุกคามที่สำคัญและฟื้นฟูประชากรในธรรมชาติ

แหล่งอนุรักษ์ชนิดพันธุ์ใกล้สูญพันธุ์ ที่สำคัญที่สุดในโลก จากข้อมูลของบัญชีแดงของ IUCN ปัจจุบันมีพันธุ์สัตว์ใกล้สูญพันธุ์ 2,202 ชนิดที่อาศัยอยู่ใน (หรือเคยอาศัยอยู่เมื่อไม่นานมานี้) ในเขตรินโด-พม่า ซึ่งรวมถึงพันธุ์เฉพาะถิ่นจำนวนมาก สำหรับกลุ่มอนุกรมวิธานบางกลุ่ม เช่น เต่า อินโด-พม่ามีจำนวนชนิดพันธุ์ใกล้สูญพันธุ์มากกว่า แหล่งอนุรักษ์ อื่นๆ นอกจากนี้ การอนุรักษ์ชนิดพันธุ์ใกล้สูญพันธุ์ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นเรื่องสำคัญลำดับต้นๆ

โดยอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) ซึ่งอยู่ในเป้าหมายที่ 4 ของกรอบงานความหลากหลายทางชีวภาพ ระดับโลกคุณหมิง-มอนทรีออล ที่มุ่งมั่นที่จะหยุดยั้งการสูญพันธุ์ของชนิดพันธุ์ใกล้สูญพันธุ์ที่รู้จักภายในปี 2030 และลดความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ลง 10 เท่า พร้อมทั้งเพิ่มจำนวนชนิดพันธุ์พื้นเมืองให้มากขึ้น ภายในปี 2050

ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้ตอบสนองโดยตรงต่อภัยคุกคามที่ร้ายแรงที่สุด ที่พบในพื้นที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการล่าสัตว์บก (ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่สำคัญมากที่สุด) รวมถึงการจับสัตว์น้ำ

แม้ว่าภูมิภาคอินโด-พม่าจะมีความสำคัญต่อชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลก แต่การอนุรักษ์ที่เน้นเฉพาะชนิดพันธุ์ กลับได้รับความสนใจน้อยจากรัฐบาลของประเทศต่างๆ ในพื้นที่ดังกล่าว

ถึงแม้ว่าผู้ให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศหลายราย (รวมถึง CEPF)

จะเปิดช่องทางการให้ทุนเฉพาะสำหรับการอนุรักษ์ที่เน้นเฉพาะชนิดพันธุ์ แต่ก็ได้รับเพียงสัดส่วนเล็กน้อย ของการลงทุนด้านการอนุรักษ์โดยรวม ส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสมมติฐานของรัฐบาล และผู้ให้ความช่วยเหลือบางรายว่า การอนุรักษ์ตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของระบบนิเวศทางธรรมชาติ เช่น การจัดตั้งพื้นที่คุ้มครองหรือพื้นที่อนุรักษ์ (PCAs) จะเพียงพอที่จะรักษาระดับประชากรของชนิดพันธุ์นั้นๆ ให้สามารถดำรงอยู่ได้ แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นสำหรับหลายชนิดพันธุ์ แต่ก็มีชนิดพันธุ์จำนวนมากที่ต้องการการดำเนินการเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อแก้ไขปัญหาการใช้ประโยชน์เกินควร

การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อการปกป้องหรือในประเทศกลุ่มอินโด-พม่าทั้ง 6 ประเทศในปี 2025

ยืนยันถึงความจำเป็นอย่างยิ่งในการให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ชนิดพันธุ์

และเน้นย้ำว่าชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลกจำนวนมาก ไม่สามารถฟื้นตัวได้หากปราศจากความพยายามที่มุ่งมั่น

การปรับปรุง ที่สำคัญในทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้ คือการให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูประชากรมากขึ้น

รวมถึงการนำกลับคืนสู่ธรรมชาติ การเพาะเลี้ยง การเชื่อมโยงนอกถิ่นที่อยู่ และการปรับปรุงถิ่นที่อยู่

สอดคล้องกับข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้

ยังให้ความสำคัญมากขึ้นกับการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลก

เพื่อแก้ไขช่องว่างที่สำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรม นิเวศวิทยา การกระจายตัว แนวโน้มประชากร และปัจจัยทางสังคม

และเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนการลดลงของชนิดพันธุ์ โดยการสนับสนุนการวิจัยทางนิเวศวิทยา การติดตามระยะยาว

และความร่วมมือที่เชื่อมโยงวิทยาศาสตร์ ความรู้ดั้งเดิม และวิทยาศาสตร์ภาคประชาชน CEPF จะช่วยลดช่องว่าง

ความรู้เหล่านี้และทำให้มั่นใจว่าการดำเนินการอนุรักษ์นั้นอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานที่แข็งแกร่งและครอบคลุม

ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 2: ลดความเสี่ยงด้านสุขภาพ และการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

โดยการแก้ไขปัญหาค้าสัตว์ป่าผิดกฎหมาย การบริโภคที่ยั่งยืน

และความเสี่ยงจากการแพร่กระจายของโรคที่จุดเชื่อมต่อระหว่างสัตว์ป่า ปศุสัตว์ และมนุษย์

ภายใต้กรอบแนวคิดสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health Framework)

ความเสี่ยงจากโรคติดต่อจากสัตว์สู่คนซึ่งเชื่อมโยงกับการค้า และการบริโภคสัตว์ป่าได้รับการบันทึกไว้อย่างดี

ในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง โดยเชื้อโรคต่างๆ เช่น ไข้หวัดนก H5N1 โรคอีโวล่าแอฟริกันในสุกร และโรคที่ติดต่อกับปศุสัตว์

(เช่น โรคผิวหนังเป็นตุ่ม โรคพิษสุนัขบ้า โรคไข้หัดสุนัข) เป็นภัยคุกคามที่สำคัญต่อสุขภาพของมนุษย์ ปศุสัตว์ และสัตว์ป่า

การล่าสัตว์ การค้า และการบริโภคสัตว์ป่ายังถูกระบุว่าเป็นภัยคุกคามโดยตรงสูงสุดต่อสายพันธุ์ต่างๆ

ในระหว่างการประชุมหารือ กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในปี 2025

แรงกดดันเหล่านี้เกิดขึ้นในบริบทที่กว้างขึ้นของการบริโภคที่ยั่งยืน

และความเสี่ยงจากการแพร่กระจายที่เพิ่มขึ้นในส่วนเชื่อมต่อระหว่างสัตว์ป่า ปศุสัตว์ และมนุษย์

ความต้องการผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า ทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย ยังคงผลักดันให้จำนวนสายพันธุ์ลดลง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มสายพันธุ์ที่มีความสำคัญ ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน การเพิ่มความเข้มข้นทางการเกษตร

และการสัมผัสใกล้ชิดระหว่างคน ปศุสัตว์ และสัตว์ป่า เพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน

แม้จะมีโครงการริเริ่มระดับนานาชาติ (เช่น INL, DEFRA, EU) แต่เงินทุนก็กระจุกตัวอยู่ในโครงการขนาดใหญ่

เพียงไม่กี่โครงการ และมักจะบูรณาการไม่ดีกับกลยุทธ์ One Health ระดับชาติหรือความพยายามในการบริโภคอย่างยั่งยืน

การลดงบประมาณสนับสนุนวิภาคี งบประมาณในการบังคับใช้กฎหมายที่จำกัด

และการให้ความสำคัญทางการเมืองในระดับต่ำ ยิ่งทำให้การตอบสนองต่อสถานการณ์ในอินโด-พม่าเป็นไปอย่างจำกัดมากขึ้น

โดยต่อยอดจากแนวทางการลงทุนของ CEPF ในปี 2020 และจากข้อเสนอแนะของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อการปรึกษาหารือในปี 2025 ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้ ได้รับการกำหนดกรอบใหม่

ผ่านมุมมองของ One Health: แนวทางแบบบูรณาการที่ตระหนักถึงสุขภาพที่เชื่อมโยงกันของคน สัตว์ และระบบนิเวศ

และส่งเสริมความร่วมมือข้ามภาคส่วนเพื่อจัดการกับความเสี่ยงร่วมกัน นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง

จากการป้องกันโรคเพียงอย่างเดียวไปสู่การแก้ไขปัจจัยพื้นฐาน เช่น การเสื่อมโทรมของถิ่นที่อยู่ การบุกรุก

การจัดการสัตว์ป่าที่ไม่ปลอดภัย และการขาดทางเลือกในการดำรงชีวิตสำหรับชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่น (IPLCs)

กรอบแนวคิดนี้ตระหนักว่าการลดการค้าสัตว์ป่าที่ผิดกฎหมาย การส่งเสริมการบริโภคที่ยั่งยืน

และการลดพฤติกรรมเสี่ยงที่จุดเชื่อมต่อระหว่างสัตว์ป่า ปศุสัตว์ และมนุษย์

ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์ต่อความหลากหลายทางชีวภาพเท่านั้น แต่ยังช่วยลดความเสี่ยงต่อสุขภาพ

และการดำรงชีวิตของมนุษย์อีกด้วย การระบาดใหญ่ของโควิด-19 ได้เน้นย้ำถึงอันตรายระดับโลกของ การแพร่กระจาย

จากสัตว์ป่าสู่มนุษย์ โดยเฉพาะในภูมิภาคต่างๆ เช่น เขตอินโด-พม่า ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง

และมีความเสี่ยงสูงต่อ การแพร่กระจาย ของโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน

ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 3: เสริมสร้างประสิทธิผลในการบริหารจัดการของหน่วยงานอนุรักษ์พื้นที่สำคัญ (PCAs)

และส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคม (CSOs) และชุมชนพื้นเมือง (IPLCs)

ในการบริหารจัดการและการกำกับดูแล เพื่อปรับปรุงการอนุรักษ์ในพื้นที่สำคัญ

พื้นที่คุ้มครองยังคงเป็นรากฐานสำคัญของการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในอินโด-พม่า แต่ข้อบกพร่องในประสิทธิภาพของพื้นที่คุ้มครองเหล่านั้น เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการอนุรักษ์ นอกจากนี้ พื้นที่คุ้มครองยังขาดแคลนทรัพยากรโดยทั่วไป ระหว่างปี 2020 ถึง 2025 พื้นที่คุ้มครองได้รับเงินสนับสนุนด้านการอนุรักษ์จากผู้บริจาคทวิภาคีเพียงประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่งบประมาณของประเทศส่วนใหญ่เน้นไปที่โครงสร้างพื้นฐานและเงินเดือนมากกว่าการบริหารจัดการด้านปฏิบัติการ ด้วยเหตุนี้ และเมื่อพิจารณาว่า 67 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBA) ในเขตนี้อยู่ภายนอกเขต พื้นที่คุ้มครอง ที่ประกาศอย่างเป็นทางการทั้งหมดหรือบางส่วน จึงจำเป็นต้องขยายแนวทาง การอนุรักษ์ให้กว้างออกไปนอกเหนือจากพื้นที่คุ้มครองแบบดั้งเดิม ในขณะเดียวกันก็ต้องทำงานเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ การบริหารจัดการพื้นที่คุ้มครองให้ดียิ่งขึ้นด้วย

การหารือในปี 2025 ยืนยันว่าการเสริมสร้างประสิทธิผลของการจัดการพื้นที่คุ้มครองเป็นความต้องการหลัก แต่เน้นย้ำว่าการสนับสนุน จากผู้บริจาคต้องขยายไปถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคมในพื้นที่คุ้มครอง และขยายการสนับสนุนไปยัง OEMs เช่น ป่าชุมชน การประมงชุมชน ป่าศักดิ์สิทธิ์ และพื้นที่อนุรักษ์ที่ปกครองโดยท้องถิ่นอื่นๆ ซึ่งเป็นที่มาของแบบจำลองที่สร้างสรรค์ และยืดหยุ่นที่สุดหลายแห่ง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียยังเน้นย้ำว่าความเท่าเทียม และการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคม และชนพื้นเมืองในการจัดการและการกำกับดูแลพื้นที่คุ้มครอง ไม่ใช่เพียงแค่เงื่อนไขที่เอื้ออำนวย แต่ เป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเชื่อว่า CEPF สามารถมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้องค์กรภาคประชาสังคมร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ และผู้มีสิทธิ เพื่อให้การสนับสนุนด้านเทคนิค การเงิน และศักยภาพอย่างยั่งยืน ทวีพื้นที่ที่มีความสำคัญ การอนุรักษ์โดยชุมชนได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นส่วนเสริมหรือทางเลือกที่มีประสิทธิภาพสำหรับระบบที่รัฐเป็นผู้นำ ดังที่เห็นได้จากเขตอนุรักษ์ปลาในหมู่บ้านในประเทศลาว และพื้นที่อนุรักษ์ลิงที่ชุมชนจัดการในประเทศเวียดนาม

การเสริมสร้างประสิทธิผลในการบริหารจัดการของพื้นที่คุ้มครองชุมชน (PCAs)

และการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคประชาสังคม และกลุ่มชนพื้นเมืองในการบริหารจัดการและการกำกับดูแล จะช่วยแก้ไขปัญหายุคคำถามที่สำคัญที่สุดหลายประการ ต่อผลลัพธ์ในระดับพื้นที่ ซึ่งรวมถึงการล่าสัตว์ การตัดไม้ การเพาะปลูก และการประมง

ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้จะมุ่งเน้นไปที่การสร้างธรรมาภิบาลที่เข้มแข็ง การมีส่วนร่วมอย่างครอบคลุม และศักยภาพทางวิชาชีพ โดยจะเสริมศักยภาพให้องค์กรชนพื้นเมืองและองค์กรภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมอย่างมีความหมาย ประยุกต์ใช้มาตรฐานสากลสำหรับ PCA สนับสนุนกรอบความร่วมมือเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (OECM) ที่นำโดยองค์กรชนพื้นเมือง และสร้างโปรแกรมฝึกอบรมที่ได้รับการรับรอง

**ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 6: ดำเนินการตามแนวทางที่ปรับขนาดได้สำหรับการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพ
บริการของระบบนิเวศ และแนวทางแก้ไขปัญหาด้านภัยธรรมชาติ เข้ากับการวางแผนพัฒนา
ในแนวนอนที่สำคัญ**

การแตกแยกของระบบนิเวศในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอินโด-พม่ากำลังบั่นทอนความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ
คุกคามชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ทั่วโลก ลดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
และทำลายบริการระบบนิเวศที่จำเป็น เช่น การจัดการน้ำ การบรรเทาอุทกภัย และการรักษาเสถียรภาพของดิน
การลงทุนด้านการอนุรักษ์ในอดีตส่วนใหญ่มุ่งเป้าไปที่ภัยคุกคามเฉพาะพื้นที่ ในขณะที่มองข้ามปัจจัยขับเคลื่อนที่กว้างกว่า เช่น
การขยายโครงสร้างพื้นฐาน การบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค การเกษตรที่ยั่งยืน และการกำกับดูแล
การใช้ที่ดินที่หละหลวม ซึ่งยังคงเร่งให้เกิดการเสื่อมโทรม แร่กุดตัน รวมถึงเขื่อน โครงการชลประทาน เหมืองแร่
และการขยายตัวของเกษตรกรรม กระทบต่อการรักษาหรือปี 2025

ว่าเป็นภัยคุกคามที่สำคัญที่สุดต่อความหลากหลายทางชีวภาพ

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียยังเน้นย้ำว่าปัจจัยขับเคลื่อนเหล่านี้สามารถใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพ
และแนวทางแก้ไขปัญหาด้านภัยธรรมชาติโดยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน (Nature-based Solutions - NbS)
เข้ากับการวางแผนและการกำหนดนโยบายในระดับต้นน้ำได้

ภาคประชาสังคมมีบทบาทสำคัญในการกำหนดกระบวนการเหล่านี้ โดยการสนับสนุนทางเลือกที่ยั่งยืน
การประยุกต์ใช้เครื่องมือต่างๆ เช่น การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) การวางแผนเชิงพื้นที่
และมาตรฐานการปฏิบัติงาน ตลอดจนการส่งเสริมการตัดสินใจที่ครอบคลุม การผนวกคุณค่าความหลากหลายทางชีวภาพ
และแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านภัยธรรมชาติ เข้าไว้ในกรอบนโยบาย การวางแผนระดับพื้นที่เพื่อจัดการแนวเชื่อมต่อ
และกลยุทธ์การพัฒนา จะช่วยให้ระบบนิเวศทางธรรมชาติ สามารถมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
ต่อการเชื่อมต่อทางนิเวศวิทยา การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการพัฒนาที่ยั่งยืน

ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ 1 ของกรอบงานความหลากหลายทางชีวภาพระดับโลกคุณหมิง-
มอนหรือกล่าวด้วยการวางแผนเชิงพื้นที่แบบบูรณาการ ตลอดจนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 15
ซึ่งมุ่งเน้นการบูรณาการความหลากหลายทางชีวภาพ เข้ากับการพัฒนาในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในปี
2025 เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนจากการ “สาธิต” ไปสู่การ “นำไปปฏิบัติ” โมเดลที่สามารถขยายขนาดและทำซ้ำได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งโมเดลที่ประยุกต์ใช้แนวทางแก้ไขปัญหาด้านภัยธรรมชาติโดยธรรมชาติเป็นพื้นฐานเพื่อสร้างความสมดุล
ระหว่างผลลัพธ์ด้านการอนุรักษ์และการพัฒนา โครงการที่ได้รับการสนับสนุนภายใต้ทิศทางนี้
ต้องแสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่ชัดเจนในการทำซ้ำ หรือการนำไปใช้ในนโยบายผ่านทางภาคประชาสังคม ภาครัฐ
หรือภาคเอกชน จะให้ความสำคัญกับแนวทางที่แก้ไขผลกระทบในภาคส่วนต่างๆ เช่น พลังงาน การขนส่ง และการเกษตร
ส่งเสริมกระบวนการที่ครอบคลุมและมีส่วนร่วม และประยุกต์ใช้หลักการคุ้มครอง เช่น ลำดับขั้นการลดผลกระทบ

ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 9: สนับสนุนการจัดตั้ง การเสริมสร้างศักยภาพ

และการพัฒนาองค์กรภาคประชาสังคมเพื่อทำงานด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ชุมชน

และการดำรงชีวิตในระดับภูมิภาค ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น และระดับรากหญ้า

องค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศยังคงมีบทบาทสำคัญในการสร้างความร่วมมือ การให้ความเชี่ยวชาญทางเทคนิค การระดมทุน และการเข้าถึงเวทีระดับโลก แต่ความชอบธรรมของพวกเขาในระดับท้องถิ่นอาจมีจำกัด ในทางตรงกันข้าม องค์กรภาคประชาสังคมในประเทศกลับได้รับความไว้วางใจจากชนพื้นเมือง และชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น มีความรู้เชิงบริบท และมีความสามารถในการมีอิทธิพลต่อนโยบายจากระดับล่างขึ้นบน ดังนั้น ความรับผิดชอบต่อความสำเร็จ ในการอนุรักษ์ในระยะยาว จึงกำลังเปลี่ยนไปสู่ผู้มีบทบาทในระดับชาติและระดับรากหญ้า โดยที่องค์กรพัฒนาเอกชน ระหว่างประเทศมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวกมากกว่าเป็นผู้ขับเคลื่อนหลัก

การปรีกหาริโอในทั้ง 6 ประเทศอินโด-พม่าในปี 2025 ตอกย้ำแนวโน้มอย่างแข็งแกร่ง

โดยเน้นย้ำว่าการสนับสนุนการเติบโตขององค์กรภาคประชาสังคมในประเทศที่มีอยู่แล้ว

และการสนับสนุนการจัดตั้งองค์กรใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่ตั้งขึ้นโดยชนพื้นเมือง และกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ

และสำหรับกลุ่มที่ด้อยโอกาส เป็นหัวใจสำคัญในการบรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน

ความต้องการที่ระบุไว้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การฝึกอบรมด้านเทคนิคเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกำกับดูแลสถาบัน

การจัดการทางการเงิน การพัฒนาภาวะผู้นำ และการสื่อสารด้วย

แม้จะได้รับการยอมรับมากขึ้น แต่การลงทุนในภาคประชาสังคมยังคงมีจำกัด แม้ว่าเงินทุนสำหรับการสร้างศักยภาพ

จะเพิ่มขึ้นมากกว่าสองเท่าตั้งแต่ปี 2020 แต่ก็ยังคงเป็นกิจกรรมอนุรักษ์ที่ได้รับการสนับสนุนน้อยที่สุดในพื้นที่สำคัญ

และมีการสนับสนุนเฉพาะด้านสำหรับการพัฒนาองค์กรในระยะยาวอย่างจำกัด ยกเว้น ประเทศไทย

รัฐบาลส่วนใหญ่ให้เงินทุน แก่ภาคประชาสังคมน้อยมากหรือไม่มีเลย

และมีกลไกน้อยมากสำหรับการพัฒนาสถาบันในระยะยาว

ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้เน้นย้ำอีกครั้งถึงการลงทุนที่ตรงเป้าหมาย เท่าเทียม และยั่งยืนในภาคประชาสังคม

โดยก้าวข้ามการฝึกอบรมระยะสั้นไปสู่การสนับสนุนระยะยาวเพื่อการพัฒนาองค์กรที่แก้ไขปัญหาด้านธรรมาภิบาล

และความยั่งยืนทางการเงิน CEPF จะให้ความสำคัญกับพื้นที่ที่ด้อยโอกาส กลุ่มชุมชน และองค์กรที่นำโดยสตรีและชนพื้นเมือง ซึ่งเผชิญกับอุปสรรคในการมีส่วนร่วมอย่างมีส่วนร่วม

โครงการทั้งหมดต้องบูรณาการประเด็นเรื่องเพศสภาพเข้ากับการออกแบบ และการดำเนินงาน

และแสดงให้เห็นถึงกลยุทธ์ในการส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงการสร้างขีดความสามารถ และการพัฒนาองค์กร

การสอดคล้องกับจุดแข็งของ CEPF ในการเสริมสร้างศักยภาพของภาคประชาสังคม

ทิศทางเชิงกลยุทธ์นี้ตอบสนองความต้องการอย่างมากในระดับภูมิภาคสำหรับแนวทางการแก้ไขที่นำโดยชุมชนในท้องถิ่น

ซึ่งมีความน่าเชื่อถือ ยืดหยุ่น และขยายขนาดได้

ทิศทางเชิงกลยุทธ์ที่ 13: จัดให้มีภาวะผู้นำเชิงกลยุทธ์ และการประสานงานที่มีประสิทธิภาพในการลงทุน

ด้านการอนุรักษ์ผ่านที่มดำเนินการระดับภูมิภาค

ในทุกพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงที่ CEPF ลงทุน จะมีการว่าจ้าง RIT เพื่อแปลงข้อมูลระบบนิเวศให้เป็นแผนงานแบบบูรณาการที่มีผลกระทบสูง ซึ่งนำโดยองค์กรภาคประชาสังคม RIT มีบทบาทสำคัญในการให้ทุน การเสริมสร้างศักยภาพ การจัดการความรู้ และการประสานงานแผนงาน เพื่อให้มั่นใจว่าการลงทุนเป็นไปอย่างมีกลยุทธ์ คุ่มค่า และสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นและลำดับความสำคัญของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

สำหรับช่วงปี 2026–2030 คณะทำงานระดับภูมิภาค (RIT) จะประกอบด้วยองค์กรภาคประชาสังคมที่มีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างน้อยหนึ่งองค์กร ซึ่งมีบทบาทสำคัญในพื้นที่อินโด-พม่า และดำเนินงานสอดคล้องกับพันธกิจ คู่มือการปฏิบัติงาน และหลักการด้านความโปร่งใส การมีส่วนร่วม และความรับผิดชอบของ CEPF ตามนโยบายของ CEPF

องค์กรที่เป็นสมาชิกของ RIT จะไม่มีสิทธิ์ได้รับเงินช่วยเหลือภายในอินโด-พม่าดังกล่าว

แม้ว่าองค์กรในเครือข่ายที่มีโครงสร้างการกำกับดูแลแยกต่างหาก

และเป็นอิสระทางกฎหมายอาจได้รับการพิจารณาภายใต้การตรวจสอบจากภายนอก และการตรวจสอบอย่างรอบคอบ

การปรึกษาร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในปี 2025 ยืนยัน บทบาทสำคัญ ของ RIT

ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของการประสานงาน ในระดับชาติ สนับสนุนผู้รับทุนที่ด้อยโอกาส

และอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างประเทศและภาคส่วนต่างๆ

มีการสนับสนุนอย่างมากในการรักษาการมีอยู่ระดับท้องถิ่นและการสอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับลำดับความสำคัญด้านการอนุรักษ์ ระดับชาติ ดังนั้น ขอบเขตของ RIT อาจรวมถึงความรับผิดชอบเพิ่มเติมในการประสานงานระดับชาติ

และระดับท้องถิ่นในกรณี ที่เพิ่มคุณค่า และเสริมสร้างความเชื่อมโยงกับลำดับความสำคัญของรัฐบาลและผู้ให้ทุน

ในฐานะกลไกเชิงสถาบันที่สำคัญภายในรูปแบบการดำเนินงานของ CEPF นั้น RIT จะรับประกันว่าการลงทุน

จะได้รับการกำหนดเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ บริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ และตอบสนองต่อความท้าทาย

และโอกาสที่เกิดขึ้นใหม่ เพื่อเพิ่มผลกระทบในระยะยาวของการอนุรักษ์ในพื้นที่สำคัญทางนิเวศวิทยาของอินโด-พม่าให้สูงสุด

บทสรุป

พื้นที่สำคัญทางชีวภาพอินโด-พม่า ยังคงเป็นหนึ่งในภูมิภาคที่มีความสำคัญทางชีวภาพมากที่สุดในโลก

โดยมีระดับความหลากหลายทางชีวภาพและความเป็นถิ่นเฉพาะถิ่นที่สูงเป็นพิเศษ

การลงทุนด้านการอนุรักษ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่แข็งแกร่งขึ้น

ของประเทศต่างๆ และการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากนานาชาติ ระหว่างปี 2020 ถึง 2024 มีการลงทุนในการอนุรักษ์

ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่สำคัญทางชีวภาพอย่างน้อย 5.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (เพิ่มขึ้น 62 เปอร์เซ็นต์จากปี

2015–2019) โดยประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์มาจากรัฐบาลของประเทศต่างๆ และ 20

เปอร์เซ็นต์มาจากพันธมิตรระหว่างประเทศ

แม้จะมีความก้าวหน้าดังกล่าว ความหลากหลายทางชีวภาพยังคงเผชิญกับภัยคุกคามที่เพิ่มมากขึ้น การล่าสัตว์และการตัดไม้

ยังคงเป็นแรงกดดันที่แพร่หลายที่สุดต่อชนิดพันธุ์และผลลัพธ์ของการอนุรักษ์ในพื้นที่ ควบคู่ไปกับผลกระทบที่เพิ่มขึ้น

จากเขื่อนและการจัดการน้ำ การขยายพื้นที่เกษตรกรรม การประมง และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

หากไม่มีการดำเนินการ อย่างเร่งด่วน การเสื่อมโทรมของระบบนิเวศอย่างต่อเนื่องจะบั่นทอนบริการของระบบนิเวศ
เร่งการสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิต และเพิ่มความเปราะบางต่อวิกฤตสภาพภูมิอากาศและสุขภาพ

องค์กรภาคประชาสังคมมีความพร้อมที่จะจัดการกับภัยคุกคามเหล่านี้ และปัจจัยที่เป็นต้นเหตุ แต่การลงทุนในปัจจุบัน
ไม่ได้มุ่งเป้าไปที่ประเด็นสำคัญที่สุด หรือส่งเสริมแนวทางที่มีประสิทธิภาพ และขยายผลได้มากที่สุดเสมอไป

เพื่อช่วยลดช่องว่างนี้ การปรับปรุงข้อมูลระบบนิเวศอินโด-พม่าฉบับปี 2025

จึงนำเสนอแผนกลยุทธ์การลงทุนที่เน้นผลลัพธ์สำหรับปี 2026-2030 แผนกลยุทธ์นี้กำหนดทิศทางเชิงกลยุทธ์ 13

ประการและลำดับความสำคัญของการลงทุน 52 ประการ โดย CEPF จะมุ่งเน้นไปที่ 6

ทิศทางและลำดับความสำคัญของการลงทุน 17 ประการใน 5 เส้นทางหลัก (ป่าฮาลาบาลา แม่น้ำโขงและสาขาหลัก

ป่าที่ราบภาคเหนือที่ถูกน้ำท่วมตามฤดูกาล หินปูนจีน-เวียตนาม และทะเลสาบโตนเลสาบและเขตนํ้าท่วม)

รวมถึงเครือข่ายพื้นที่สำคัญทางชีวภาพ (KBA) ในพื้นที่หินปูนคาร์สต์ในเมียนมาร์ CEPF ยังจะมุ่งเป้าไปที่พันธุ์พืชและสัตว์ 239

ชนิดที่ต้องการการอนุรักษ์อย่างเข้มข้น กลยุทธ์ใหม่นี้แสดงให้เห็นถึงโอกาสที่ทะเยอทะยานแต่ก็เป็นไปได้จริง

ในการใช้ประโยชน์จากนวัตกรรม พลัง และเครือข่ายของภาคประชาสังคม เพื่อปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ

ที่เป็นเอกลักษณ์และหาที่เปรียบไม่ได้ของอินโด-พม่า